

AJUDANT A VIURE

Volem ajudar

Cal insistir periòdicament en la necessitat de preparar el millor possible la celebració dels sagraments, tenint en compte la situació de fe de cadascú. Per això, a les nostres parròquies intentem mantenir un diàleg obert i sincer, per a què tots, al final, puguin fer lliurement l'opció més responsable.

Concretament, cal parar-se a pensar primer en unes quantes coses a l'hora de batejar un fill, cal parlar-ne... perquè el sagrament del Baptisme és —com tots els sagraments— una celebració pública, eclesial, de l'acció de Déu que vessa tot el seu amor sobre una persona i el fa visiblement fill seu, el transforma i el fa membre de la Comunitat Eclesial. I nosaltres, reunits, ho celebrem donant gràcies per aquesta acció de Déu.

És clar que no volem posar impediments a ningú perquè batejar un fill és un dret dels pares cristians que, a més, viuen una experiència meravellosa: una vida que neix, que comença, que és a les seves mans. L'Església els acull amb alegria.

Tanmateix... al dret dels pares correspon, naturalment, el deure de la comunitat cristiana i dels seus responsables d'ajudar a superar motivacions insuficients donant motivacions vàlides i objectives; d'informar i animar a acceptar positivament el que suposa la vida cristiana com a resposta a l'acció que Déu realitza en aquest sagrament; i d'acompanyar, després, col·laborant amb els pares en l'educació cristiana dels seus fills, a mesura que vagin creixent.

No és infreqüent el cas de pares i/o mares amb una certa crisi de fe, o amb una fe una mica adormida o que viuen moments d'indiferència. També hi ha els qui vénen volent renovar i revifar la seva fe, aprofundir-la, renovar les seves conviccions cristianes. Els pares desitgen sempre el millor per als seus fills en tot, i el Baptisme d'un d'ells pot ser una magnífica oportunitat per a posar-se al dia. O també per a iniciar un camí d'apropament a Jesucrist i a la seva Església, a la qual estan incorporant el seu fill. El fet de portar un fill a batejar implica ja un desig de donar passos nous en la vida cristiana (un estil de vida més generós, més dialogant, més solidari..., una presència més constant de Jesucrist en la pròpia vida, amb l'oració i l'Eucaristia...). I implica, al mateix temps, una voluntat d'ajudar-lo en aquest creixement en la fe, primer, a casa (amb la paraula i l'exemple) i, després, amb els mitjans catequètics oportuns.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

La tempesta calmada (Mt 8,23-27)

Al llarg de l'Evangelí, pocs cops trobem a Jesús dominant els elements de la natura. El mar i el vent són els únics elements als quals Jesús increpa, mana i domina.

En aquest fragment, trobem una contraposició d'actituds molt forta entre Jesús i els deixebles. Ens trobem als inicis de la predicació de Jesús, i és el primer viatge que fa a l'altra vora del llac, deixant Cafarnaüm per anar a Gadara on guarirà un endimoniat. El text anterior ens parla de seguir Jesús i fer-ho sense reserves (8,18-22). En aquest text, trobem la primera dificultat dels deixebles: la desconfiança que porta a la por i fins i tot al pànic. Analitzem el text.

Troblem que Jesús decideix pujar a la barca precedint els deixebles. Es fan a la mar i, de sobte, se'ls gira una tempesta que amenaça amb enfonsar-los. El mar, en la mentalitat semítica, representa les forces contràries a Déu, unes forces que amenacen l'home amb engolir-lo. Trobem alguns textos en els que el mar representa el lloc del diable. Sense anar més lluny, en el text següent veiem com els dimonis demanen ser enviats als porcs per precipitar-se després al mar. Però el mar, tot i ser l'oposició al poder de Déu, resta sota la seva autoritat, ja que Déu és qui li ha posat límit. El mar està sota el seu poder i no el pot superar.

Els deixebles pateixen i estan atemorits, per això van a buscar Jesús, però increïblement, en una situació com aquesta, Ell dorm tranquil·lament. Els deixebles demanen que els salvi, es veuen incapaços de fer front a la situació i busquen que algú els tregui les castanyes del foc. Davant de la desesperada demanda dels seus deixebles, Jesús els retreu la seva manca de fe, la seva covardia. Llavors es posa dret, posició d'autoritat, i fa que la tempesta es calmi amb la força de la seva paraula. El resultat és una bonança sorprenent que acompanya l'astorament dels deixebles, que no saben com mirar-se a Jesús ni què pensar d'Ell. Ha dominat els elements amb la seva paraula: qui és aquest?

Els deixebles han sentit l'ensenyament de Jesús en el sermó de la muntanya, han vist la seva autoritat. Han vist com ha guarit un leproso i el servent d'un centurió, un pagà, han vist la guarició de la sogra de Pere i de molts altres malalts. Fins on arriba el seu poder? Tot seguit, veuran un exorcisme. A Jesús l'obeeix la malaltia, els elements i els dimonis. Qui és aquest? No havien vist mai res de semblant. És que, potser, és un gran profeta com feia temps que no es veia? pot ser el Messies que tant esperaven? És que Déu ha tornat a parlar i a fer-se present enmig del seu poble? Qui és aquest Jesús al qui seguim? Aquestes preguntes se'ns fan

també a nosaltres, doncs se'ns convida a fer el camí dels deixebles. Els seus dubtes, les seves pors, les seves sorpreses són també les nostres. Analitzem el text des d'una vessant més simbòlica.

Jesús ens convida a seguir-lo, pugem darrera d'Ell a la barca per fer una travessa sobre el mar. Ens convida a llençar-nos al món, un món que és contrari al seu missatge i a la voluntat de Déu. Només sortir ja trobem dificultats: el mar i el vent ens amenacen amb enfonsar la nostra barca. Jesús és el cap i es dedica a dormir, són els deixebles els qui intenten dominar la barca en contra dels elements, però es troben atemorits i superats per les dificultats: l'aigua que entra pot provocar que la barca s'enfonsi... i Jesús continua dormint tan tranquil, com si no passés res, aliè a tot el que està succeint: la vida està en perill davant la força de les onades de la mar i el vent. Els deixebles no són capaços de fer-hi front i demanen un miracle que els solventi la papereta.

Aquest text ens hauria de fer pensar, reflexionar i confiar més en Déu. Jesús demana més valor i confiança en les nostres vides. Els deixebles no estan sols a la barca, tenen Jesús amb ells, tot i que estigui dormint, està amb ells. Res no els hauria de fer dubtar ni fer por. De la mateixa manera com Jesús viu confiat en el Pare, també nosaltres hauríem de viure confiats en Jesús i el Pare. Té un projecte, un camí i una missió, i res ni ningú l'hi ho impedirà.

Qui ens ha dit que el camí sigui planer, tranquil i sense entrebancs? Ell és amb nosaltres i té el poder de fer fora totes les amenaces, per fortes que siguin, que barren el nostre camí. La barca pot perillar però mai s'enfonsarà, no si anem darrera seu. No cal miracles, només confiança certa en Déu per seguir navegant per la mar embravida de les nostres vides i del món que ens envolta.

Víctor Martínez Mateu

DIUMENGE XXIII DE DURANT L'ANY

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 35,4-7a)

Digueu als cors alarmats: Sigueu valents, no tingueu por. Aquí teniu el vostre Déu que ve per fer justícia; la paga de Déu és aquí, és ell mateix qui us ve a salvar. Llavors es desclouran els ulls dels cecs i les orelles dels sords s'obriran; llavors el coix saltarà com un cérvol i la llengua del mut cridarà de goig, perquè l'aigua ha brotat a l'estepa, han nascut torrents en el desert; les terres xardoroses ara són estanys, el país de la set és ple de fonts d'aigua.

► Salm responsorial (145)

R. *Lloa el Senyor, ànima meva.*

El Senyor, que es manté fidel per sempre, / fa justícia als oprimits, / dona pa als qui tenen fam. / El Senyor deslliura els presos. R.

El Senyor dona la vista als cecs, / el Senyor redreça als vençuts, / el Senyor estima els justos; / el Senyor guarda els forasters. R.

Manté les viudes i els orfes, / i capgira els camins dels injustos. / El Senyor regna per sempre; / és el teu Déu, Sió, per tots els segles. R.

► Lectura de la carta de sant Jaume (Jm 2,1-5)

Germans meus, vosaltres que creieu en Jesucrist, el nostre Senyor gloriós, no heu de comprometre la vostra fe amb diferències entre les persones. Suposem que, mentre esteu reunits, entra un home ben vestit i amb un anell d'or, i entra també un pobre mal vestit. Si us fixàveu primer en el que va ben vestit i li dèieu: «Segui aquí, que estarà millor», però al pobre li dèieu: «Tu queda't dret o seu aquí, als meus peus», no faríeu diferències entre vosaltres? No seríeu homes que jutgen amb criteris dolents? Escolteu, germans meus estimats: No sabeu que Déu ha escollit els pobres d'aquest món per fer-los rics en la fe i hereus del Regne que ell ha promès als qui l'estimen?

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 7,31-37)

En aquell temps, Jesús tornà del territori de Tir pel camí de Sidó, i se n'anà cap al llac de Galilea, passant pel territori de la Decàpolis. Li portaren un sord, que a penes sabia parlar, i li demanaren que li imposés les mans. Jesús se l'endugué tot sol, lluny de la gent, li posà els dits a les orelles, escopí i li tocà la llengua, aixecà els ulls al cel, sospirà i li digué: «Efatà», que vol dir, «obre't». A l'instant se li obriren les orelles, la llengua se li deslligà i parlava perfectament. Jesús els prohibí que ho diguessin a ningú, però com més els ho prohibia, més ho explicaven a tothom, i no se'n sabien avenir. Deien: «Tot ho ha fet bé: fa que els sords hi sentin i que els muts parlin.»

► Lectura del libro de Isaías (Is 35,4-7a)

Decid a los cobardes de corazón:

«Sed fuertes, no temáis. Mirad a vuestro Dios que trae el desquite, viene en persona, resarcirá y os salvará. Se despegarán los ojos del ciego, los oídos del sordo se abrirán, saltará como un ciervo el cojo, la lengua del mudo cantará. Porque han brotado aguas en el desierto, torrentes en la estepa; el páramo será un estanque, lo reseco un manantial.»

La predicació de Jesús, pintura de Consadori (fragment). Museu d'Art Modern, Ciutat del Vaticà

► Salmo responsorial (145)

R. *Alaba, alma mía, al Señor.*

Que mantiene su fidelidad perpetuamente, / que hace justicia a los oprimidos, / que da pan a los hambrientos. / El Señor liberta a los cautivos. R.

El Señor abre los ojos al ciego, / el Señor endereza a los que ya se doblan, / el Señor ama a los justos, / el Señor guarda a los peregrinos. R.

Sustenta al huérfano y a la viuda / y trastorna el camino de los malvados. / El Señor reina eternamente, / tu Dios, Sión, de edad en edad. R.

► Lectura de la carta del apóstol Santiago (St 2,1-5)

Hermanos míos: No juntéis la fe en nuestro Señor Jesucristo glorioso con el favoritismo. Por ejemplo: llegan dos hombres a la reunión litúrgica. Uno va bien vestido y hasta con anillos en los dedos; el otro es un pobre andrajoso. Veis al bien vestido y le decís: «Por favor, siéntate aquí en el puesto reservado.» Al pobre, en cambio: «Estate ahí de pie o siéntate en el suelo.» Si hacéis eso, ¿no sois inconsecuentes y juzgáis con criterios malos?

Queridos hermanos, escuchad: ¿Acaso no ha elegido Dios a los pobres del mundo para hacerlos ricos en la fe y herederos del reino, que prometió a los que lo aman?

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 7,31-37)

En aquel tiempo, dejó Jesús el territorio de Tiro, pasó por Sidón, camino del lago de Galilea, atravesando la Decàpolis. Y le presentaron un sordo que, además, apenas podía hablar; y le piden que le imponga las manos. Él, apartándolo de la gente a un lado, le metió los dedos en los oídos y con la saliva le tocó la lengua. Y, mirando al cielo, suspiró y le dijo: «Efatá» (esto es, «ábrete»). Y al momento se le abrieron los oídos, se le soltó la traba de la lengua y hablaba sin dificultad. Él les mandó que no lo dijeran a nadie; pero, cuanto más se lo mandaba, con más insistencia lo proclamaban ellos. Y en el colmo del asombro decían: «Todo lo ha hecho bien: hace oír a los sordos y hablar a los mudos.»

COMENTARI

Miracles de Jesús fora del territori d'Israel

La presentació de Marc ha preparat aquesta sortida de Jesús del territori de Galilea amb el text del diumenge passat sobre la universalitat de la irrupció del Regne. En l'episodi del text d'avui, Jesús anirà primer al territori de Tir i de Sidó (guarició de la filla de la dona sirfenícia), després farà el miracle de l'escena d'avui. Finalment, la segona multiplicació dels pans (8,1-11) sembla que també es farà en terra de pagans. Els textos són molt més significatius que no pas els que tenim en la travessa del llac i la guarició de l'endimoniat gerasè (4,35-5,20). Jesús, aquí, no solament guareix els pagans sinó que celebra l'eucaristia en territori pagà. La sacralitat del territori jueu ha estat oberta. El

Regne és per a tothom i és a tot arreu.

El més peculiar de la narració d'avui és la descripció que fa Marc de tècniques terapèutiques comunes en els territoris hel·lenístics: Jesús pren el malalt apart, li fica els dits a les orelles, li posa saliva a la llengua, sospira, diu una paraula xifrada (*Efatà*, que vol dir *obre't*). Que el gest de Jesús s'emmotlli a l'estil dels mitjans culturals hel·lenístics no deixa de ser significatiu. I ho és més pel fet que, malgrat les ordres de silenci de Jesús, el fet passa a ser proclamat, és a dir, passa a formar part del querigma cristià. Estem en un clar context de missió.

La darrera frase del fragment és la punta de la narració: «Tot ho ha fet

bé» és un ressò de la frase del final del relat de la creació (*Gn 1,31*). És una frase pretensiosa, en el millor sentit de la paraula. Tanmateix, el text d'Isaïes que s'hi afegeix fa referència al temps messiànic: «Fa que els sords hi sentin i que els muts parlin» (*Is 35,5-6*; cf. *Mt 11,2*). Vet aquí la interpretació cristiana d'aquesta guarició feta fora del territori d'Israel.

El text ens dona certament una interpretació de la irrupció de l'era messiànica, però va més enllà. També anuncia que, amb Jesús, la nova creació s'obre camí. El messianisme clàssic d'Israel es queda curt per donar raó de les accions i les paraules de Jesús.

Oriol Tuñí, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 3a setmana): 1Co 5,1-8 / SI 5 / Lc 6,6-11 ■ **dimarts**: 1Co 6,1-11 / SI 149 / Lc 6,12-19 ■ **dimecres**: 1Co 7,25-31 / SI 44 / Lc 6,20-26 □ **dijous**: 1Co 8,1b-7.11-13 / SI 138 / Lc 6,27-38 ■ **divendres**: Nm 21,4b-9 (o bé: Fl 2,6-11) / SI 77 / Jn 3,13-17 □ **dissabte**: He 5,7-9 / SI 30 / Jn 19,25-27 (o bé: Lc 2,33-35) ■ **diumenge** vinent, XXIV de durant l'any (lit. hores: 4a setmana): Is 50,5-9a / SI 114 / Jm 2,14-18 / Mc 8,27-35.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

35. Les dones sota la creu: la Mare de Jesús

L'evangelista Joan no ens narra tan sols que prop de la creu de Jesús hi havia unes dones —la seva mare i la germana de la seva mare, Maria de Cleofàs i Maria Magdalena» (19,25)— sinó que prossegueix: «Llavors Jesús, veient la seva mare i al costat d'ella el deixeble que ell estimava, digué a la mare: "Dona, aquí tens el teu fill!" Després digué al deixeble: "Aquí tens la teva mare!" I des d'aquella hora el deixeble l'acollí a casa seva» (19,26s).

Aquesta és una darrera disposició de Jesús que equival a un acte d'adopció. Ell és l'únic fill de la seva mare, la qual, després de la seva mort, quedaria sola en el món. Ara ell li posa al costat el deixeble estimat, el fa, per dir-ho així, fill d'ella al seu lloc. I des d'aquell moment aquest és responsable d'ella —l'acull a casa seva.

Aquest és, doncs, primerament un gest del tot humà del Redemptor que està a punt de morir. No deixa sola la seva mare, la confia a la cura del deixeble que li està singularment a prop. I així també al deixeble li és donada una no-

va llar —la mare que tindrà cura d'ell i de la qual ell tindrà cura.

Si Joan comunica esdeveniments humans com aquest, ell vol certament recordar coses que van passar. Ara bé, el que li interessa és sempre quelcom més que els fets concrets del passat. L'esdeveniment remet més enllà de si mateix cap allò que perdura. Per tant, què vol dir-nos amb això?

L'Església antiga va veure en Maria, abraçant tots els temps, l'Església esposa i mare, en qui el misteri de Maria s'estén en la història. Com Maria, la dona, també el deixeble predilecte és alhora una figura concreta i un model del discipulat que existirà sempre i que sempre ha d'existir. Al deixeble, que és verament deixeble en la comunió d'amor amb el Senyor, li és confiada la dona: Maria-l'Església.

La paraula de Jesús a la creu resta oberta a moltes realitzacions concretes. Sempre és adreçada de nou tant a la mare com al deixeble, i a cadascú se li confia la missió de practicar-la en la pròpia vida.

Joseph Ratzinger-Benet XVI

(Jesús de Natzaret, 2a part, Ed. Claret)

La UIC apuesta por las Humanidades

La Universitat Internacional de Catalunya becará el próximo curso a los alumnos que cursen el grado en Humanidades y Estudios Culturales

A partir del próximo curso, los alumnos que se matriculen en el grado en Humanidades y Estudios Culturales de la Universitat Internacional de Catalunya (UIC) abonarán sólo la mitad de la matrícula, con el objetivo de fomentar el estudio de las humanidades y apostar por la formación de profesionales que sean capaces de contribuir al progreso social y transmitir los valores del humanismo cristiano a través de su labor profesional en el ámbito cultural.

El grado en Humanidades y Estudios Culturales prepara a profesionales del sector cultural con una sólida formación humanística, articulando la reflexión teórica con la adquisición de competencias personales y profesionales: potencia la atención personalizada, las prácticas en empresas desde segundo curso, la movilidad internacional y la participación en proyectos de multiculturalismo y solidaridad. Entre sus salidas profesionales destacan las diferentes vertientes de la gestión cultural (fundaciones, museos, exposiciones, conciertos...) y las organizaciones internacionales (cooperación y desarrollo, integración cultural, mediación cultural...), así como la docencia, el sector editorial, el turismo cultural o el periodismo cultural.

La UIC ofrece, además, la posibilidad de cursar la doble titulación en Humanidades y Educación Primaria, o en Humanidades y Ciencia Política, abriendo aún más las oportunidades profesionales del alumnado.

Las pruebas de admisión tendrán lugar el 14 de septiembre. Más información: www.uic.es/admisiones-titulaciones; t. 932 541 800.

SANTORAL

9. ✠ Diumenge XXIII de durant l'any. Mare de Déu del Claustre (Solsona), romànica; St. Pere Claver (Verdú 1580 - Cartagena d'Índies 1654), prev. jesuïta, apòstol dels esclaus a Colòmbia; santa Felícia, mr.

10. Dilluns. Sant Nicolau de Tolentino, prev. agustinià; beats Domènec Castell (1592-1627), d'Esparreguera, Lluís Eixarc (1597-1628), de Barcelona, preveres dominicans i màrtirs a Omura; beat Jacint Orfanell, mr. dominicà a Nagasaki (1622), nat a la Jana (Maestrat); beat Francesc Gárate, rel. jesuïta, d'Azpeitia.

11. Dimarts. Beat Bonaventura Gran (Riudoms 1620 - Roma 1684), rel. franciscà; sant Protus i sant Jacint, germans

mrs. (s. iv); santa Teodora Alexandrina, penitent.

12. Dimecres. El Nom de Maria; Mare de Déu de Lluc, patrona de Mallorca, i altres advocacions; sant Guiu, pelegrí; beat Miró, prevere agustinià, a Sant Joan de les Abadesses.

13. Dijous. Sant Joan Crisòstom (†407), bisbe de Constantinoble i doctor de l'Església; sant Felip, pare de santa Eugènia.

14. Divendres. Exaltació de la Sta. Creu, titular de la catedral de Barcelona; sant Crescenci, noi mr., fill de sant Eutimi; santa Ròsula, mr.

15. Dissabte. Mare de Déu dels Dolors; sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.

EN PAREJA

Método práctico para mantener una buena relación de pareja

Voy a enumerar a continuación algunos puntos que he ido entresacando de conversaciones informales con gente, entrevistas en la consulta, libros, artículos y conferencias.

No pretendo decir nada nuevo y tampoco pretendo ofrecer un mero decálogo de buenas intenciones, sino unas simples estrategias que funcionan si se ponen en práctica. Así pues, únicamente pongo en orden algunas ideas que tienen jugo... —algunas ya expuestas en comentarios anteriores. Si convencen al lector o lectora y si lo desean pueden llamarlo así: *método del Dr. Castells para mantener el amor en pareja*. Yo no me opongo a ello.

Empecemos por lo que hay que hacer —y lo mejor posible!— en la vida de relación:

- Tener siempre los esposos la posibilidad de comunicarse cara a cara.
- Esforzarse en atender los mensajes, verbales y no verbales, que quiere transmitir el otro cónyuge y saberse pone en su lugar: lo que se conoce como empatía.
- Tener en cuenta y resaltar las cualidades positivas del otro consorte y procurar minimizar las negativas.
- Elaborar proyectos comunes haciendo coincidir los mutuos intereses y saber negociar las divergencias.
- Ofrecer apoyo emocional y respaldo moral a las decisiones y soluciones de problemas que tenga planteados el otro cónyuge.

(La lista seguirá, Dios mediante).

Dr. Paulino Castells

(En pareja, Ed. Planeta; En parella, Ed. Pòrtic)

ENTREVISTA

► MARIA PALAU

Desviure's pels joves

«**H**em buscat en el progrés la salvació que només Déu pot donar». És una frase que expressa bé el moment que estem vivint, segons la Maria Palau, delegada diocesana per a la Pastoral amb Joves del Bisbat de Tortosa. Aquesta laica de 28 anys, llicenciada en psicologia, assegura que quan es parla de la crisi sovint queda molt limitat el qüestionament personal i social: «Estic convençuda que, quan la reflexió sobre el que estem vivint vagi més al fons, els joves seran molt sensibles a qüestions que poden obrir la porta a la fe.»

Com animeu els joves a seguir l'Evangelí?

Intentem que tots els que tenen la missió d'anunciar l'Evangelí als joves —laics i consagrats— es *desvisquin* pels joves. Ara bé, cal que siguin primer testimonis vius del Crist; això és fonamental, ja que és la relació directa amb un creient el que moltes vegades ajuda a suscitar la pregunta de la fe. També els oferim activitats variades, intentant sempre que tinguin un grup de referència a la parròquia o col·legi, i que participin de l'Eucaristia dominical de la comunitat.

Quin llenguatge cal per connectar bé amb els joves?

Ajuda un llenguatge clar, amable, sincer, senzill —que no simple—, que posi al centre la persona i que transmeti, sobretot —tot i que no únicament—, la misericòrdia de Déu. La idoneïtat de les xarxes socials depèn de l'ús que en fem. És una altra responsabilitat que com a creients tenim: saber utilitzar evangèlicament aquests avenços tecnològics que la societat ens ofereix.

Què podem fer perquè els joves siguin una força de construcció de la nostra Església?

Proposaria evitar la nostàlgia, ja que ens impedeix veure les possibilitats del present. No podem esperar fins que els joves esdevinguin adults per deixar-los opinar i prendre les responsabilitats que ja, essent joves, poden assumir. Deixem que ens parlin de la seva experiència personal de Déu, de la seva visió del món, de la seva vivència eclesial; ens sorprendriem, i crec que positivament! Segur que la comunitat adulta, amarada d'una més llarga experiència creient, n'ha de dir molt, però potser hem de deixar als joves dir més del que diuen. El futur el veig positiu. M'agrada això que el futur no és incert, sinó de Déu. Aquest món, i aquesta Església nostra, necessita grans dosis de bon humor, d'estima, d'alegria i d'esperança.

Òscar Bardaji i Martin

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

PELS CAMINS DE LA SALUT I LA MALALTIA

Parlàvem de les actituds necessàries per acompanyar malalts, sobre tot del respecte, la mirada atenta a l'altre. Qui sap acompanyar genera salut i esperança, en un món de foscor. Acompanyar implica anar al ritme del qui acompanyem, sense pressa però sense pausa, tenint cura del llenguatge que fem, adequant-lo al qui escolta, sense imposar sinó escoltant i ajudant a discernir, facilitant estratègies, ajudant a descobrir recursos que ell mateix ja té.

Una altra necessitat de l'acompanyant és la paciència. Ens agradaria veure resultats aviat, estem «perduts per la immediatesa» i, molt cops, les coses no van al ritme que ens agradaria. Tenim massa pressa i els processos de patiment són lents, requereixen temps.

A vegades sols ens podem acontentar amb ser presència, oferir i estar al costat. Encara que l'altre no ens respongui, que sàpiga que estem allí. Altres vegades el dolor és tan profund que ens fa mal, però cal continuar.

I treballar sobretot l'escolta. Saber escoltar no es fa sols amb l'oïda, escoltar implica intentar entendre el que l'altre ens transmet, sense jutjar ni moralitzar, acollint incondicionalment, entenent que «jo sóc jo, amb les meves circumstàncies i l'altre és l'altre, amb les seves circumstàncies».

Escoltar és una forma d'estimar en la qual, en paraules de Laín Entralgo, podem convertir «la soledad desolada y aflitiva en soledad conviviente y acompañada».

Montse Esquerda

Excursió de Vida Consagrada a Poblet

El dia 15 de setembre, dissabte, excursió al Monestir de Poblet. Sortirem a les 9 h del matí del bisbat de Lleida en autocar i estarem de tornada abans de les 7 hores de la tarda. Bon estiu!

Antoni Riera, sj
Comissió per a la Vida Consagrada del Bisbat de Lleida

Curs de formació de catequistes: «L'Any de la Fe, catequesi a la llum del Concili Vaticà II»

Organitzat per les delegacions de Catecumenat, Missions, Pastoral de Joventut, Catequesi i IREL. / 2 crèdits, treball d'avaluació perceptiu. / Preu: 30 euros. Curs obert a tothom, no és exclusiu del conjunt dels catequistes. Responsable del curs: Daniel Turmo.

Es realitzarà a l'IREL en horari de 19 a 20.30 h i des del 18 de setembre al 16 d'octubre de 2012.

- **18 de setembre:** «L'Any de la Fe, què demana la catequesi», **Mons. Joan-Enric Vives**, arquebisbebisbe d'Urgell.
- **25 de setembre:** «La comunitat cristiana, una responsabilitat compartida amb diversos ministeris», **Mons. Joan Piris**, bisbe de Lleida.
- **2 d'octubre:** «Una vida i una Fe que es fan celebració», **Dra. Elvira Duran Costell**, teòloga i catequista de confirmació.
- **9 d'octubre:** «L'Església i el món: un diàleg fecund», **Lida. Caritat Mercadé**, teòloga, catequista i delegada de missions.
- **16 d'octubre:** «En Déu que es revela i entra en diàleg amb la humanitat», **Llic. Xavier Navarro**, teòleg i delegat de la Pastoral de Joves.

27è Pelegrinatge diocesà a Lourdes

Com ja és habitual des de fa vint-i-set anys, els integrants de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de la Diòcesi de Lleida hem realitzat el pelegrinatge anual a Lourdes. El 27è pelegrinatge ha tingut lloc els dies 28, 29, 30 de juny i 1 de juliol i hem estat acompanyats i presidits pel nostre bisbe Joan.

De nou, el pelegrinatge ha estat la gran ocasió per viure una intensa experiència de servei i fraternitat sota l'empara de la Mare que ens ha reunit al seu voltant, «crident-nos» de les més diverses maneres: a través dels amics, parents, tradició d'any en any, etc... Ara ens queda traslladar l'estil fraternal de viure, experimentat a Lourdes, a la nostra vida quotidiana, a les nostres comunitats, al nostre entorn... i esperar que l'any següent puguem repetir aquesta intensa experiència que ens alimenta com a humans i com a cristians.

Ramon Maria Reig Masana

ACTIVIDADES DE CRECIMIENTO HUMANO-ESPIRITUAL QUE SE REALIZAN EN ESTE ESPACIO

- Introducción a la oración Contemplativa.
- Talleres de autoconocimiento.
- Retiros de contemplación de la mano de los santos del Carmelo.
- Cursos de profundización en la figura y espiritualidad de Francisco Palau.

Para mayor información sobre los talleres, retiros, etc consulta el PROGRAMA ANUAL DE ACTIVIDADES en nuestra página web:

www.cuevadelpadrepalau.com

PARA MÁS INFORMACIÓN:

Teléfonos: 973754883, 692135930, 699116433

E-mail: covapalau@yahoo.es

Carmelitas Misioneras Teresianas
Aitona - Lleida

La "Cueva del Padre Palau", se encuentra ubicada a cinco minutos (dos kilómetros) de Aitona (Lleida) entre el pueblo de Aitona y Serós.

Cueva del Padre Palau
Silencio, Interioridad, Contemplación

AGENDA

Adoració eucarística diürna a l'església de Sant Pere de Lleida

- **Diumenge 9 de setembre:**
—A les 12 h, Missa del nou rector de la parròquia de Sant Andreu de Lleida.
- **Dilluns 10 de setembre:**
—A les 13 h, Missa d'inici de curs al Col·legi Episcopal.
- **Dimarts 11 de setembre: Diada Nacional de Catalunya**
—A les 18 h, Eucaristia mensual de l'Hospitalitat de Lourdes a la parròquia de Sant Llorenç.
- **Dijous 13 de setembre:**
—A les 18.30 h, enviament diocesà d'Educadors Cristians, a la Casa de l'Església (c/ Acadèmia, 17).
- **Divendres 14 de setembre:**
—A les 19.30 h, Missa del nou rector de la parròquia de l'Exaltació de la Creu de Torrefarrera.
- **Dissabte 15 de setembre:**
—De 9 h a 18 h, excursió a Poblet, Vida Consagrada de Lleida.

AYUDANDO A VIVIR

Queremos ayudar

Hay que insistir periódicamente en la necesidad de preparar lo mejor posible la celebración de los sacramentos, teniendo en cuenta la situación de fe de cada uno. Por eso, en nuestras parroquias intentamos mantener un diálogo abierto y sincero, para que todos, al final, puedan hacer libremente la opción más responsable.

Concretamente, hay que pararse a pensar primero en unas cuantas cosas antes de bautizar a un hijo, hay que hablarlo... porque el sacramento del Bautismo es —como todos los sacramentos— una celebración pública, eclesial, de la acción de Dios que derrama todo su amor sobre una persona y la hace visiblemente hijo suyo, lo transforma y lo hace miembro de la Comunidad Eclesial. Y nosotros, reunidos, lo celebramos dando gracias por esta acción de Dios.

Claro que no queremos poner impedimentos a nadie porque bautizar a un hijo es un derecho de los pa-

dres cristianos que, además, viven una experiencia maravillosa: una vida que nace, que comienza, que está en sus manos. La Iglesia los acoge con alegría.

Sin embargo... al derecho de los padres corresponde, naturalmente, el deber de la comunidad cristiana y de sus responsables de ayudar a superar motivaciones insuficientes, dando motivaciones válidas y objetivas; de informar y animar a aceptar positivamente lo que supone la vida cristiana como respuesta a la acción que Dios realiza en este sacramento; y acompañar, después, colaborando con los padres en la educación cristiana de sus hijos, a medida que vayan creciendo.

No es infrecuente el caso de padres y/o madres con una cierta crisis de fe, o con una fe un poco dormida o que viven momentos de indiferencia. También hay quienes vienen queriendo renovar y reavivar su fe, profundizarla, renovar sus convicciones cristianas.

Los padres desean siempre lo mejor para sus hijos en todo, y el Bautismo de uno de ellos puede ser una magnífica oportunidad para ponerse al día. O también para iniciar un camino de acercamiento a Jesucristo y a su Iglesia, a la que están incorporando su hijo. El hecho de traer un hijo a bautizar implica ya un deseo de dar pasos nuevos en la vida cristiana (un estilo de vida más generoso, más dialogante, más solidario..., una presencia más constante de Jesucristo en la propia vida, con la oración y la Eucaristía...). E implica, al mismo tiempo, una voluntad de ayudarlo en este crecimiento en la fe, primero, en casa (con la palabra y el ejemplo) y, luego, con los medios catequéticos oportunos.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com / Per publicar dades a l'agenda, les podeu enviar a: agenda.bisbatlleida@gmail.com

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737